

Първа глава

Тази сутрин майка ми не стана от леглото. Това автоматично означава, че нямаше нужда да понасям поредния „надъхващ“ разговор, който обикновено започва с песен в шест и четиресет и пет всяка сутрин. Пуска най-вече ретро хитчета от седемдесетте и осемдесетте – като тръгне от I Will Survive и стигне до някаква жена на име Кейт Буш, която ме надъхва с Don't Give Up. Всеки път, щом я попитам защо пуска точно тези песни, Миа отвръща, че изборът им е случаен. Аз обаче знам, че ги използва като техника, насочена към подсъзнанието ми, за да ме мотивира да бъда като нея.

Тази сутрин няма песни. Няма и съвети как да се сприятея с нахаканите и интересните деца, нито план в дванайсет стъпки как да се докажа в негостоприемна среда. На огледалото ми не ме очаква мотивираща бележка, гласяща всеки ден да правя по нещо, което ме плаши. Тази сутрин има само тишина.

За първи път през годината отивам на училище с единствената цел да избутам до три и петнайсет следобед.

Училището е „Сейнт Себастиан“ и се намира в града. Беше изцяло мъжко, преди да отвори врати за момичета от единайсети клас. В старото ми училище „Сейнт Стела“ се учи до десети клас и повечето ми приятелки продължиха образованието си в „Пайъс Колидж“. Майка ми обаче го намери за недостатъчно благонадеждно, защото момичетата излизали от него с ограничени възможности, а тя не ме била отгледала за живот с ограничения. Ако я познавахте, щяхте да доловите тънката ирония в цялата ситуация, защото именно майка ми поставя най-много ограничения на живота ми. Брат ми Лука е в пети клас в „Сейнт Себастиан“, затова Миа реши, че за всички ни ще е по-удобно, ако и аз уча там. Баща ми уж се съгласи, но в семейството сме наясно, че всъщност майка ми взема решенията.

В „Сейнт Себастиан“ сме общо трийсет момичета. Хич не ми се иска да прилагам номера с тийнейджърския гняв, но трябва да призная, че мразя живота, който според майка ми не вода. Нещата стоят така – момичетата просто нямат място в „Сейнт Себастиан“. Вписваме се само в училища, специално предвидени за нас, или в смесени такива. „Сейнт Себастиан“ се опитва да докаже, че е смесено, като ни осигурява дамска тоалетна. Останалата част от училището е изцяло мъжко. Знам какво си мислите, ако сте момиче. Че това не е ли сбъдната мечта? Седемстотин и петдесет момчета и трийсет момичета? Истината е, че или трябва да си суперпопулярен и да живееш пред очите на всички, или все едно не съществуваш. А на всичкото отгоре трябва и да си намериш нови приятели, след като си прекарал цели четири години в уютна малка хралупка. В „Сейнт Стела“ отивах на училище с ясното съзнание коя е моята група приятели и каква е ролята ни в училищната йерархия.

Целият ден беше изтъкан от познати дейности и ситуации. Майка ми го наричаше „доволно удобство“. Не знам дали определението е точно, но ужасно ми липсва.

След цяла година заедно в „Сейнт Себастиан“ момичетата така и не успяха да се обединят помежду си. Тук нямам други приятели, освен стари съученички от „Сейнт Стела“, с които през последните четири години не сме си казали и дума. Джъстийн Калински например дойде в „Сейнт Стела“ в осми клас и така и не успя да си намери приятели. Вероятно защото свири на акордеон. Шивон Съливан пък ни използваше за пристан в моментите, в които някое от хилядите ѝ гаджета я разкараше. Всъщност в седми клас Шивон и аз бяхме най-лудите приятелки, които търчаха като коне по игралната площадка, докато останалите момичета в „Сейнт Стела“ се нареждаха в полукръгове и се упражняваха да бъдат млади дами. През по-голямата част от свободното си време си измисляхме танци към песните на Кайли*, а после ги изпълнявахме на детската площадка, докато някой не ни наречеше фукли. Слава богу, малко след това се сприятелих с компанията си и с Шивон Съливан така и не си проговорихме повече. Приятелите ми винаги казваха, че са ме отървали от Шивон, и адски много ми харесваше да го чувам, защото хората вече нямаше да ме потупват съчувствено по рамото, докато ми обясняват каква голяма грешка правя.

Тара Финке също се мотае с нас. Тя беше всеизвестната откачалка в „Стела“ – винаги готова да дръпне реч за феминизма, комунизма и всичко, което би било удачно за разискване пред публика. Ако има нещо, с което съм наясно тук, то е, че момчетата в „Себастиан“ не са особени почитатели на речите. Особено когато ги изнасяме ние, момичетата. Всъщност съм убедена, че биха били изключително щастливи, ако изобщо не си отваряхме устите. Тара вече си спечели прозвището „лесбийката“, защото така момчетата в „Себастиан“ възприемат момичетата, които си позволяват да имат мнение. Тъй като ние от „Стела“ сме само четири, предполагам, че наричат и останалите три по същия начин. Разбира се, мога да се изразя и политически коректно, като кажа, че няма нищо лошо да те наричат лесбийка, но това би означавало да те определят като някого, който не си. Тара Финке все още се залъгва, че ще успее да сформира женско движение в училище, защото не забелязва как момичетата побягват с бясна скорост още щом я видят.

По-голямата част от ученичките в „Себастиан“ са дошли от „Сейнт Перпетуа“ – друга гимназия до десети клас. Те въобще не доближават Тара и не искат и да чуят за инициативата ѝ, защото майките им (с право!) са ги възпитали да се сливат с множеството. Моята майка обаче няма нищо общо с техните. Миа изнася лекции по комуникация в Технологичния университет в Сидни и студентите ѝ я смятат за най-готиния преподавател на света. Вероятно е така, защото на тях не им се налага да търпят гневните ѝ изблици и неспособността ѝ да се примири с каквото и да било. Ако случайно пропусне да се скара с човека, който ни е прередил в банката, то непременно ще изкомментира грубия тон на обслужващия я по телефона служител. Толкова много пъти се е оплаквала от персонала в

кварталния супермаркет, че се чудя как на вратата му все още не се мъдри снимка на семейството ми с инструкции да не бъдем допускани в търговския обект.

Всеки ден, щом се прибера от „Сейнт Себастиан“, майка ми започва кръстосания си разпит: дали съм повдигнала въпроса за дамските тоалетни, за избора на предмети или за спортните дисциплини за момичета. После преминаваме на темите дали съм си намерила нови приятели и дали си падам по някое момче. Всеки следобед аз смотолевям по едно „не“, а тя ме поглежда с огромно разочарование и казва: „Франки, какво се случи с малкото момиченце, което изпя Dancing Queen на тържеството за завършването на шести клас?“. Не съм сигурна каква точно е връзката между това да се раздаваш на песен на АББА, облечен в бял костюм и бели ботуши, и да се бориш за независимостта на момичетата в „Сейнт Себастиан“, но Миа явно я вижда.

Така че се прибирам, готова да измърморя своето „не“, да изслушам лекцията ѝ, изненадващите ѝ аналогии и разочарованието в гласа ѝ. Тя обаче все още не е станала от леглото.

Лука и аз притеснено изчакваме татко на входната врата, защото не се е случвало майка ми да се излежава дори когато е имала четиресетградусова температура. Само че днес Миа, която всички ние познавахме, изчезна, превръщайки се в мълчалива сянка.

Мълчалива сянка, на която доста повече приличам.

* *Кайли Миноуг (1968) – световноизвестна австралийска певица – бел. ред.*